

Najvyšší súd

Slovenskej republiky

7 Cdo 161/2011

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **M. N.**, bývajúceho v R., zastúpeného JUDr. L. J., advokátom v R., proti odporkyni **E.N.**, bývajúcej v R., zastúpenej JUDr. M. A., advokátom v B., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2 C 94/2010, o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. augusta 2011 sp. zn. 9 Co 315/2011, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a.**

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Ružomberok uznesením zo 7. marca 2011 č. k. 2 C 94/2010 – 91 nariadil M.N. , aby nevstupoval do rozostavanej časti rodinného domu súp. č. X. zapísaného na LV č. X. vedeného Správou katastra R. pre obec R., k. ú. R., nachádzajúceho sa v R. – B. uvedeného v stavebnom povolení vydanom dňa 30. 6. 2004 Mestom R. pod č. SPŽP – X. ako aj na pozemky parc. č. X. X. vedené na LV č. X. Správou katastra R. , obec R. pre k. ú. R.. V ostatnej časti (nariadenia zákazu navrhovateľovi vstupovať do priestorov rodinného domu s príslušenstvom) návrh ako nedôvodný zamietol. Po oboznámení sa s listinnými dokladmi a s obsahom spisu dospel k záveru o dôvodnosti nariadenia predbežného opatrenia v uvedenom rozsahu.

Krajský súd v Žiline na odvolanie navrhovateľa uznesením z 12. mája 2011 sp. zn. 9 Co 144/2011 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

Okresný súd Ružomberok (v poradí druhým) uznesením z 28. júla 2011 č. k. 2 C 94/2010 – 154 konanie v časti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia , ktorým sa odporkyňa domáhala uloženia zákazu navrhovateľovi vstúpiť do rodinného domu súp. č. X. postaveného na pozemku parc. č. KN X., zapísaného na LV č. X. na Správe katastra R. , pre kat. územie R. , a to v rozsahu priestorov na 1. podlaží – kotolne a skladu, na 1. nadzemnom podlaží – haly, chodby, kuchyne, izby, komory, schodišťa a garáže, na 2. nadzemnom podlaží – dvoch izieb, kúpeľne, terasy (budúcej kúpeľne) a balkóna zastavil. Takto rozhodol podľa ustanovenia § 159 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 104 ods. 1 O. s. p. , lebo v tejto časti bolo už o návrhu odporkyne právoplatne rozhodnuté v súlade s § 76 ods. 1 písm. g/ O. s. p. V ostatnej časti návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Uviedol, že odporkyňa sa domáhala nariadenia predbežného opatrenia - zákazu vstupu navrhovateľa do ostatnej časti rodinného domu s príslušenstvom, ktorá nie je účastníkmi konania užívaná. Preto aplikácia § 76 ods. 1 písm. g/ O. s. p. neprichádza do úvahy. Pokiaľ sa domáhala aj uloženia zákazu vstupu navrhovateľa na uvedené pozemky , tieto nie sú predmetom daného konania (vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania) , z ktorého dôvodu nie je daná vecná súvislosť medzi navrhovaným predbežným opatrením v tejto časti a konaním vo veci samej.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporkyne (v poradí druhým) uznesením z 31. augusta 2011 sp. zn. 9 Co 315/2011 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým (v ostanej časti) návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol potvrdil. Vyslovil, že výrok, ktorým súd prvého stupňa konanie zastavil (nenapadnutý odvolaním) zostáva nedotknutý. V plnom rozsahu sa stotožnil so závermi prvého stupňa na ktoré v podrobnostiach poukázal (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Zdôraznil, že odporkyňa nepreukázala, ktoré jej právo je ohrozené natoľko, aby bolo treba dočasne upraviť pomery účastníkov konania. Nie je ani sporné, že rozostavaná časť rodinného domu s príslušenstvom nie je účastníkmi konania užívaná. Preto neboli splnené predpoklady na nariadenie odporkyňou navrhnutého predbežného opatrenia . Konštatoval, že o trovách konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 145 O. s. p. v spojení s § 224 O. s. p.).

Proti tomuto (potvrdzujúcemu) uzneseniu krajského súdu podala dovolanie odporkyňa. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietala odňatie jej možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) postupom prvostupňového súdu, ktorý návrh (na nariadenie predbežného opatrenia) v časti týkajúcej sa aj iných nehnuteľností ako rodinného domu nevyhlásil na samostatné konanie , čím nerešpektoval odporúčanie krajského súdu uvedené v odôvodnení uznesenia z 12. mája 2011 (ktorým zrušil uznesenie súdu prvého stupňa zo 7. marca 2011). Namietala tiež, že súd vec nesprávne právne posúdil v zákonom predpísanej lehote (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) . Uviedla, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je skreslené, nepravdivé a zavádzajúce, pretože rozostavané podkrovie rodinného domu užíva ako skladové priestory, suší tu bylinky, huby a ovocie. Postupne ho upratuje a vynáša nepotrebný stavebný materiál. Navrhovateľ do týchto priestorov občas nedôvodne vstupuje, skoro ráno búcha, trieska tehlymi do podlahy tak, že sa trasie celý dom až po prízemie.

Navrhovateľ sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) , skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie odporkyne smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu , ktorým bolo rozhodnuté o predbežnom opatrení.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide

o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O. s. p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia , ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalcovskom , tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení , ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p. ako rozhodnutia , kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania odporkyne z ustanovenia § 239 O. s. p. nemožno vyvodit'.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namietala alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a / až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ odporkyňa nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne skúmal , či postupom súdu nedošlo o odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) . Odporkyňa namietala odňatie jej možnosti konať pred súdom postupom prvostupňového súdu, spočívajúcim v nevyhlásení časti návrhu na nariadenie

predbežného opatrenia týkajúceho sa aj iných nehnuteľností ako predmetného rodinného domu na samostatné konanie.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup , ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je daná už tým, že dovolateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté touto vadou , ale len vtedy, ak touto vadou skutočne trpí, t. j. že nastali skutočnosti, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa (resp. nebola odstránená) v rozhodnutí (v postupe) odvolacieho súdu.

Súd môže niektorú vec vylúčiť na samostatné konanie vtedy, ak navrhovateľ jedným písomným podaním - návrhom na začatie konania – uplatní viacero celkom samostatných nárokov (§ 112 ods. 2 O. s. p.) . Rozhodujúcou bude (ako pri spojení vecí) hospodárnosť konania.

Otázka vylúčenia veci na samostatné konanie je otázkou , ktorá sa týka vedenia konania a posúdenie dôvodnosti takéhoto postupu patrí výlučne súdu („súd môže“). Preto tým, že v danej veci súd nevyhovel návrhu odporkyne na vylúčenie časti jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia na samostatné konanie (zákazu vstupu navrhovateľovi i do iných častí nehnuteľnosti, než ako bolo pôvodne určené) , neodňal jej právo konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Z obsahu dovolania možno vyvodíť, že odporkyňa námietku výskytu procesnej vady uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. spojila aj s tvrdením o priet'ahoch v konaní .

Právnym prostriedkom ochrany v prípade ich vzniku je právo účastníka obracať sa so sťažnosťou na orgány súdnej správy (čo odporkyňa aj urobila) a právo podať sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky . Pokiaľ by sa však priet'ahy v konaní považovali za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. , zrušením napadnutého rozhodnutia by sa nemohla dosiahnuť ochrana (náprava) procesných práv účastníka konania dotknutého priet'ahmi. Preto priet'ahy v konaní nie sú judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za dôvod, ktorý by bez ďalšieho zakladal procesnú vadu konania podľa § 237

písm. f/ O. s. p. (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 4/2005).

Ani sama skutočnosť , že súd v zákonom stanovenej lehote nerozhodol o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nemá za následok odňatie možnosti konať pred súdom (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 162/2011). Napokon z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že nerešpektovanie lehoty stanovenej zákonom samo osebe neporušuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (Wiesinger c. Rakúsko , rozsudok z 30. 10. 1991 , § 60) , môže však byť faktorom pri hodnotení , či sa konanie skončilo v primeranej lehote.

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (v preskúmvanej veci o taký prípad nešlo) .

Z uvedeného možno uzavrieť, že dovolanie odporkyne nie je prípustné podľa ustanovenia § 239 O. s. p., ani podľa ustanovenia § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný, odmietol (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

Navrhovateľovi, ktorý mal v dovolacom konaní úspech, Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal náhradu trov dovolacieho konania , pretože mu žiadne trovy tohto

konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p, v spojení s § 224 ods. 1 O. s.p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. januára 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta